

Селимъ се поклони прѣдъ халифа и рече:

— Да бѣде волята твоя, господарю!

Дълго врѣме се взира той въ рѣкописа и туку внезапно се провикна:

— Това е латинско писмо, господарю; ако не е тъй — да ме обѣсатъ!

— Е тогазъ, кажи какво има вжтрѣ, — рече халифътъ — щомъ като е латинско.

Селимъ започна да прѣвежда:

— „Човѣкътъ, който намѣри това, да възхвали Аллаха за неговата милость. Който шмръкне отъ прашеца въ тази табакерка и каже: „Мутаборъ!“ — ще може да се прѣвърне въ каквото животно пожелае -- и ще разбира езика му. А пъкъ за да си възвърне човѣческиятъ образъ, доста е само да се поклони три пѣти на изтокъ, като изговори

пакъ сжщата дума. Но горко на оногова, който, слѣдъ като е прѣвърнатъ въ животно, се засмѣе: той ще забрави съвсѣмъ вълшебната дума и ще си остане животно за винаги.“

Докато учениятъ Селимъ четѣше това, радостъ велика облада сърдцето на Халифа.

Той взе отъ Селима клѣтва, че не ще обади никому тайната, и като го възнагради щедро, изпрати го да си върви.

— Ето кое наричамъ азъ сполучлива покупка, Мансоре! извика халифътъ. Колко се радвамъ, че ще мога да се прѣвърщамъ въ животно! Утрѣ, рано, ела пакъ при менъ. Ние ще отидемъ заедно на полето, ще шмръкнемъ тамъ малко отъ праха въ моята кутийка и ще послушаме тогава какво ще се говори въ въздуха, въ водата, въ гората и полето.

II.

На другия день, сутринъта, едва халифътъ бѣ успѣлъ да се облече и закуси, ето че великиятъ везиръ се яви при него, както му бѣ заповѣдано, за да го придружи въ разходката.

Като скри табакерката въ джеба си, халифътъ поржча на свитата си да остане въ кѣщи и се опѣти съ Мансора съвсѣмъ самичкъ. Тѣ трѣгнаха най-първо низъ обширнитѣ градини на двореца, но напразно търсиха тукъ нѣкое животно, за да опитатъ дѣйствието на вълшебния прашецъ. Най-сетнѣ везирътъ прѣдложи да отидатъ по-далечъ — къмъ едно блато, кѣдѣто той често бѣ виждалъ много животни, особно щрѣкове, които не веднѣжъ сѣ привличали неговото внимание съ плавнитѣ си движения и непрѣстанното тракане на клюна.

Халифътъ одобри прѣдложението на везиря и трѣгна заедно съ него къмъ блатото. Като приближиха до него, тѣ изведнажъ забѣлжиха единъ щрѣкъ, който гордо-гордо се разхождаше край брѣга, търсейки жаби. Отъ врѣме-на-врѣме той слабо тракаше. Високо въ въздуха се виждаше и другъ щрѣкъ, който като че се опѣтваше къмъ другаря си въ блатото.

— Кълна се въ брадата си, великий господарю — рече везирътъ — че тѣзи дългокраки водятъ помежду си доста интересенъ разговоръ. Какво би било, ако ние се прѣобразимъ въ щрѣкели!

— Прѣкрасно! — рече халифътъ. Но прѣди това, нека за всѣки случай да повторимъ още веднѣжъ, какъ ще си възвърнемъ сетнѣ че-